

СКАНДАР И КРАДЕЦЪТ НА ЕДНОРОЗИ

А. Ф. СТЕДМАН

Превод от английски език
Цветелина Тенкеджиева

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *Skandar and the Unicorn Thief*

Text copyright © De Ore Leonis 2022

Illustrations copyright © Two Dots 2022

Published by arrangement with Simon & Schuster UK Ltd

1st Floor, 222 Gray's Inn Road, London, WC1X 8HB

A CBS Company

All rights reserved. No part of this book may be reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording or by any information storage and retrieval system without permission in writing from the Publisher.

Превод Цветелина Тенкеджиева

© Егмонт България, 2022

Редактор Радка Бояджиева

Коректор Милена Александрова

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритъф Хансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Ропринт“ ЕАД, София, 2023

Тираж: 2000 бр.

ISBN 978-954-27-2939-6

*На Джоузеф,
чиито всеотдайност,
любов и безкрайна човечност
дадоха криле на еднорозите ми.*

СЪДЪРЖАНИЕ

Пролог	9
<i>Глава 1: Крадецът</i>	11
<i>Глава 2: Пред вратата</i>	27
<i>Глава 3: Изпитът за Люпилнята</i>	40
<i>Глава 4: Огледалните скали</i>	58
<i>Глава 5: Тунелът на живите</i>	73
<i>Глава 6: Късмета на разбойника</i>	85
<i>Глава 7: Стихия Смърт</i>	95
<i>Глава 8: Гнездото</i>	111
<i>Глава 9: Разломите</i>	125
<i>Глава 10: Сребърни неволи</i>	146
<i>Глава 11: Тайните на острова</i>	168
<i>Глава 12: Мутация</i>	188
<i>Глава 13: Шоколадов яйчен крем</i>	205
<i>Глава 14: Фестивалът на огъня</i>	224
<i>Глава 15: Стадо диви еднорози</i>	250
<i>Глава 16: Небесни битки</i>	267
<i>Глава 17: Бърлогата на Духа</i>	288
<i>Глава 18: Дървото на триумфа</i>	305
<i>Глава 19: Гробището</i>	317
<i>Глава 20: Учебното изпитание</i>	332
<i>Глава 21: Тъкача</i>	347
<i>Глава 22: У дома</i>	368
Благодарности	381

ПРОЛОГ

Мъжът с камерата чу единорозите, преди да ги види.

Оглушително цвилене, страховито ръмжене, стържене на кървави зъби.

Мъжът с камерата надуши единорозите, преди да ги види.

Зловонен дъх, разложена плът, мъртвешката смрад на безсмъртните.

Мъжът с камерата усети единорозите, преди да ги види.

Прогнилите им копита затъмнаха някъде надълбоко в костите му, подклаждайки паника – докато всеки нерв в тялото му, всяка клетка не го тласна да бяга. Само че той си имаше задача.

Мъжът с камерата загледа как единорозите превалят хълма.

Бяха осем. Злостните фантоми препускаха в галоп през тревата, разгръщаха криле с оголени кости и полетяваха.

Черна пушилка се заусуква около тях като в окото на мрачна буря, отекнаха гръмотевици, светкавици заудряха земята надълбоко под чудовищните им копита.

Осем призрaчни рога пореха въздуха, докато страшилищата надаваха бойния си рев.

Селяните запищяха, някои се опитваха да избягат. Но беше твърде, твърде късно за това.

Мъжът с камерата стоеше на селския площад, когато първият еднорог кацна.

Съществуващото изпръхтя с искри и зарови земята с копито, бълвайки опустошение и гибел с грохотния си дъх.

Мъжът с камерата продължаваше да снима, колкото и да трепереха ръцете му. Имаше задача.

Еднорогът сведе гигантска глава и насочи остър като копие рог право към обектива.

Кървясалите му очи срещнаха тези на мъжа с унищожителна ярост.

Вече нямаше надежда за селото му. Нямаше надежда за него.

Но той от самото начало знаеше, че няма начин да оцелее сред стадо вилнеещи еднорози.

Надяваше се единствено записът от камерата му да стигне до Континента.

Защото зърнеш ли див еднорог пред себе си, вече си мъртъв.

Мъжът свали камерата, молейки се да е изпълнил мисията си.

Защото еднорозите не идваха от приказките, идваха от кошмарите.

ГЛАВА 1

КРАДЕЦЪТ

Скандар Смит се взираше в плаката с еднорог срещу леглото си. Навън просветляваше достатъчно, за да вижда крилето на съществото, разперени в полет. Лъскава сребърна броня покриваше по-голямата част от тялото му и открити оставаха само буйните червени очи, масивната челюст и острият сив рог. Новоскреж беше любимият еднорог на Скандар, откакто ездачката му Аспен Макграт се квалифицира за купата „Хаос“ преди три години. И му се струваше, че днес в тазгодишното състезание пак имаха шанс за победа.

Плакатът беше подарък за тринайсетия му рожден ден преди три месеца. Преди това го съзерцаваше през витрината на книжарницата и си представяше, че той е ездачът на Новоскреж, застанал до бариерата и готов да се състезава. Скандар не смееше да го поиска от баща си. Откакто се помнеше, все нямаха пари и рядко му се случваше да си иска нещо. Но толкова си мечтаеше за този постер, че...

От кухнята се разнесе трясък. Всеки друг ден Скандар

би изскочил от леглото, ужасен, че в апартамента е проникнал крадец. Обикновено двамата със сестра му Кена, която сега спеше в леглото отсреща, се редуваха да правят закуската. Баща им не беше мързелив, просто понякога трудно ставаше, особено когато нямаше работа. А от доста време нямаше.

Днес обаче не беше обичаен ден. Днес беше денят на състезанието. А за баща им купата „Хаос“ беше по-важна от рождените дни – по-важна дори от Коледа.

– Ще спреш ли някога да зяпаш тоя глупав плакат? – простена Кена.

– Татко прави закуска – отбеляза Скандар с надеждата да разведри сестра си.

– Не съм гладна. – Тя се обърна към стената и само кестенявата ѝ коса остана да стърчи изпод юргана. – И между другото, не си прави илюзии, че Аспен и Новоскреж ще спечелят днес.

– Нали уж не те интересуваше?

– Не ме интересува, но... – Кена пак се завъртя към него и присви очи на утринната светлина. – Трябва да следиш статистиките, Скар. Крилните удари в минута на Новоскреж са на средно ниво спрямо двацет и петте състезателя. Пък и да не забравяме, че съюзната му стихия е Вода.

– Какво лошо има в това?

Сърцето на Скандар пееше, колкото и да настояваше Кена, че Аспен и Новоскреж нямат шанс за победа. Тя не беше говорила за еднорози от толкова време, че почти беше забравил какво е чувството. Като малки постоянно спореха с коя стихия трябва да се обвържат, ако станат ездачи. Кена винаги твърдеше, че ще е огневержец, но той така и не успяваше да реши.

– Забрави ли какво са те учили за Люпилнята? Аспен и

Новоскреж са с водна магия, нали така? А сред фаворитите има двама въздуховержци: Ема Темпълтън и Том Назари. И двамата знаем, че въздухът има много преимущества пред водата!

Сестра му се беше надигнала на лакът и слабото ѝ, бледо лице грееше от вълнение, косата ѝ стърчеше във всички посоки, а лешниковите ѝ очи направо горяха. Кена беше с година по-голяма от Скандар, но толкова си приличаха, че често ги мислеха за близнаци.

– Ще видиш – ухили ѝ се Скандар. – Аспен е натрупала опит покрай другите си купи „Хаос“. Няма да използва само Вода, не я подценявай. Миналата година комбинира стихииите. Ако аз яздох Новоскреж, щях да използвам светкавици и водовъртежи...

Лицето на Кена веднага се измени. Очите ѝ притъмняха, усмивката падна от ъгълчетата на устата ѝ. Сви лакът и пак се обърна към стената, придърпвайки кораловорозовия юрган около раменете си.

– Кен, съжалявам, не исках да...

Миризмата на бекон и прегорял хляб нахлу изпод вратата. Коремът на Скандар изкъркори в тихата стая.

– Кена?

– Остави ме на мира, Скар.

– Няма ли да гледаш Купата с нас?

Тя пак не отговори. Скандар се облече в сутрешния сумрак със стегнато от разочарование и гузна съвест гърло. Не биваше да казва: *Ако аз яздох*. Тъкмо се заговори като едно време, преди Кена да положи изпита си в Люпилнята, преди всичките ѝ мечти да рухнат.

Като влезе в кухнята, го посрещна цвърчене на яйца и сутрешният репортаж за Купата, усилен до дупка. Баща му си тананикаше, надвесен над тигана. Като видя Скандар,

му се ухили широко. Скандар не си спомняше кога за последно го е виждал усмихнат.

Но изражението на баща му посърна леко.

– А Кена?

– Още спи – излъга Скандар, защото не искаше да му разваля хубавото настроение.

– Сигурно ще ѝ е трудно тази година. Това е първото състезание след...

Нямаше нужда да довършва изречението. Това беше първата Купа, след като Кена бе скъсана на миналогодишния изпит за Люпилнята и изтърва единствения си шанс да стане ездач на еднорог.

Проблемът беше там, че баща им явно не смяташе за рядкост успешното полагане на изпита. Толкова обичаше еднорози, че отчаяно искаше поне едно от децата му да стане ездач. Твърдеше, че това ще е успех за всичко – за паричните им затруднения, бъдещето им, благополучието им, дори за дните, когато не можеше да стане от леглото. Еднорозите бяха магически същества все пак.

Затова през целия живот на Кена бе настоявал дъщеря му да издържи изпита и да отвори вратата на Люпилнята на Острова. Сигурен беше, че ѝ е писано да има свое еднорогско яйце вътре. Че ще бъде гордостта на майка им. И тази увереност се подсилваше от факта, че Кена беше най-добрият ученик в класа си в гимназията „Крайстчърч“. Ако някой имаше шанс да стигне до Острова, хвалеха я учителите, това беше Кена Смит. Тя обаче се провали на изпита.

А сега от месеци баща им повтаряше същото и на Скандар. Че е възможно, вероятно и дори неизбежно да стане ездач. И въпреки че знаеше колко труднопостижимо е това, въпреки че стана свидетел на разочарованието на сестра си

миналата година, Скандар повече от всичко искаше баща му да е прав.

– Ама тая година е твой ред, а? – Баща му разроши косата му с мазна ръка. – Ела да ти покажа как се правят пържени филийки...

Докато му обясняваше, Скандар кимаше послушно, преструвайки се, че не знае. На други деца може и да им се струваше досадно, но той просто се радваше, когато татко му го похвалеше, че е изпържил правилно филийките.

Кена не дойде за закуска, но баща им май не се сърдеше, докато със Скандар хапваха наденици, бекон, яйца, боб и пържени филийки. Скандар се съдържа да не попита откъде е взел пари за толкова храна. Все пак беше денят на състезанието. Баща му очевидно искаше да забрави трудностите и Скандар нямаше нищо против. Поне за този ден. Затова просто грабна чисто новото шише с майонеза и изцърка от нея по цялата си порция, ухилен до уши от удовлетворителното жвакане.

– Още ли си за Аспен Макграт и Новоскреж? – попита бащата с пълна уста. – Забравих да ти кажа, че може да поканиш приятел, за да гледате заедно състезанието. Много хлапета правят така, нали? Искам и на теб да ти е весело.

Скандар заби поглед в чинията си. Как да му обясни, че няма кого да покани? И още по-лошото – че вината донякъде беше на баща му.

Именно грижите за него, когато не се чувстваше добре – когато го обземеше онази тъга – бяха причината Скандар да пропуска много от *нормалните* неща, с които се печелеха приятели. Не можеше да остава в парка след училище; нямаше джобни пари за аркадните игри и пържена риба с чипс на плажа Маргейт. Макар че късно го разбра, това бяха местата, където човек си създаваше приятелства, не

в часовете по английски или докато хрупате заедно стари бисквити в сутрешното междучасие. Пък и от грижи за баща му невинаги му оставаше време да си изпере дрехите и да си измие зъбите. А хората забелязваха такива неща. Забелязваха ги и никога не ги забравяха.

При Кена положението не беше толкова тежко. Вероятно защото беше по-самоуверена от него. Опита се Скандар да каже нещо хитроумно или забавно, мозъкът му блокираше. Хрумваше му с няколко минути закъснение, но когато стоеше лице в лице с някой съученик, в главата му имаше само жужащ вакуум. Кена не срещаше такива затруднения; веднъж я чу да нахква група момичета, които си шушукаха колко смахнат бил баща им.

– Моят баща си е моя работа – каза им тя с плашещо спокоен тон. – Не се бъркайте, или ще съжалявате.

– Те ще гледат състезанието със семействата си, татко – измърмори накрая Скандар и усети как се изчервява, както винаги когато не казваше цялата истина.

Баща му не забеляза – беше започнал да събира чиниите, а това си беше толкова рядка гледка, че Скандар мигна два пъти, за да се увери, че очите не го лъжат.

– Ами Оуен? Той ти е добър приятел, нали?

Оуен беше ужасен. Баща му го мислеше за негов приятел, защото веднъж видя стотици съобщения от него на телефона му. Скандар не спомена, че съобщенията далеч не бяха приятелски.

– Е, да, той обича купата „Хаос“. – Скандар стана да помогне. – Но ще я гледа с баба си и дядо си, а те живеят на километри оттук.

Не си измисляше, беше чул Оуен да се оплаква на бандата си. Точно преди да откъсне три страници от учебника му по математика, да ги смачка на топка и да ги хвърли в

лицето му.

– КЕНА! – извика внезапно баща му. – Започва всеки момент!

Тя не отговори и баща му отиде в спалнята им, а Скандар седна на дивана пред телевизора.

Репортер интервюираше бивш ездач от купата „Хаос“ на главната арена, точно пред стартовата бариера. Скандар усили звука.

– ... и според теб да очакваме ли ожесточени стихийни битки днес? – попита развълнувано репортерът.

– Определено – кимна уверено ездачът. – Тазгодишните участници имат разнородни способности, Тим. Публиката се е вторачила в огнената сила на Федерико Джоунс и Кървав залез, но да не забравяме за Ема Темпълтън и Планински страх. Те са с въздушна магия, но имат и много други таланти. Хората често пренебрегват факта, че най-успешните ездачи владеят и четирите стихии, не само онези, с които са обвързани.

Четирите стихии. Основата на изпита за Люпилнята. Скандар часове наред бе заучавал кои прочути еднорози и ездачи кой елемент владеят – Огън, Вода, Земя или Въздух; какви нападателни и отбранителни тактики използват в небесните битки. Стомахът му сякаш се преобърна от напрежение – изпитът беше след два дни.

Баща му се върна с угрижено изражение.

– Ще дойде след малко – обяви и седна на оръфания диван до Скандар. – Днешните хлапета нищо не разбирате. – Въздъхна, загледан в екрана. – Преди тринайсет години, когато моето поколение за пръв път гледа купата „Хаос“, ни беше достатъчно да знаем, че Островът съществува. Аз самият бях твърде възрастен за ездач. Но състезанието, еднорозите, стихииите... Всичко това беше магия за нас, за мен,

за майка ви.

Скандар седеше неподвижно, не смееше дори да извърне глава от телевизора, където предаваха как еднорозите излизат на арената. Баща им говореше за майка им само в деня на купата „Хаос“. До седмия си рожден ден Скандар вече се беше отказал да го разпитва за нея – беше разбрал, че така само го ядосва и разстройва до такава степен, че после не напускаше стаята си дни наред.

– Никога не бях виждал майка ти толкова развълнувана, колкото в деня на първата купа „Хаос“ – продължи баща му. – Седеше на твоето място, смееше се и плачеше, докато ти спеше в ръцете ѝ. Тогаваше само на няколко месеца.

Скандар беше чувал тази история много пъти, но нямаше нищо против да я чуе отново. Двамата с Кена винаги поглъщаха жадно всяка думичка за майка им. Баба им, майката на баща им, често им разказваше за нея, но най-много обичаха да слушат историите на татко си, чиято любов към нея беше най-силна. Понякога при повторенията изскачаха нови подробности – например, че Розмари Смит винаги го наричала Бърти, а не Робърт. Или че обичала да си пее във ваната, любимото ѝ цвете били теменужките и най-много ѝ харесала Водната стихия в първата и последна купа „Хаос“, която някога бе изгледала.

– Никога няма да забравя – продължи баща му, загледан право в него – как в края на онази първа купа „Хаос“ майка ти хвана малката ти ръчичка, нарисува нещо с пръст по дланта ти и прошепна тихо като молитва: *Обещавам ти еднороз, мъниче.*

Скандар преглътна сухо. Баща му за пръв път му разказваше тази част от историята. Може би я пазеше за годината на изпита му. Или пък си я беше измислил. Скандар никога нямаше да разбере дали Розмари Смит наистина му е

обещала еднорог, защото най-ненадейно, три дни след като на Континента за пръв път гледали състезание с еднорози, майка му бе загинала.

Скандар не би го казал на баща си, дори на Кена, но част от причината да харесва купата „Хаос“ толкова много беше, защото го караше да се чувства близо до майка си. Представи си я как гледа еднорозите с трепет в гърдите – същия като в неговите – и сякаш седи до него.

Кена влезе в стаята с тежка крачка и купа зърнена закуска.

– Сериозно ли, Скар? Майонеза сутринта? – Посочи изцапаната му чиния най-отгоре в купчината. – Все ти повтарям, че не се храниш като истински фаворит, братленце.

Скандар сви рамене, а Кена се засмя и се намърда на дивана до него.

– Вижте колко място заемате двамата. Догодина ще трябва да седя на пода! – коментира баща им през смях.

Сърцето на Скандар се сви. Ако си вземеше изпита, нямаше да е тук догодина. Щеше да гледа купата „Хаос“ от мястото на събитието, на Острова, и щеше да си има свой собствен еднорог.

– Кена, да чуем. Кой ти е фаворит? – приведе се през Скандар баща им.

Тя се взираше в телевизора, дъвчейки унило.

– Одеве ми заяви, че Аспен и Новоскреж *нямало* да спечелят – обади се Скандар, отчаян да изтръгне от нея поне някаква реакция.

Получи се.

– Аспен може и да се справи някоя от следващите години, но това състезание не е удачно за водовержец.

Кена прибра един кичур коса зад ухото си. Жестът беше толкова познат на Скандар, че му носеше спокойствие. Ся-

каш го уверяваше, че Кена ще е добре, дори да останеше само с баща им на дивана идната година.

Скандар поклати глава.

– Казах ти, че Аспен няма да разчита само на водната магия. Умна е. Ще използва и атаки с въздух, огън и земя.

– Но всеки ездач владее най-добре съюзната си стихия, Скар. Затова се нарича *съюзна*. Ало! Да кажем, че Аспен използва огнена атака. Няма да може да се мери с тази на *истински* огневержец, нали така?

– Добре де, тогава кой ще спечели според теб? – изопна гръб Скандар, а баща им усили звука на ентузиазирания коментатор, докато бронираните състезатели заемаха позициите си зад стартовата бариера.

– Ема Темпълтън и Планински страх – отвърна съвсем тихо Кена. – Бяха десети миналата година. Тя е въздуховержец, силна, храбра, интелигентна. Такъв ездач щях да бъда и аз.

Скандар за пръв път я чуваше да говори за пропуснатата си кариера на ездач. Искаше му се да каже нещо, но не знаеше какво и изпусна момента. Просто заслуша пак коментатора, за да запълни с нещо секундите преди старта.

– За новите ни зрители ще уточня, че предаваме на живо от Форпойнт, столицата на Острова. След броени секунди еднорозите ще излетят от световноизвестния хиподром и ще поемат по въздушната писта: изтощително шестнайсеткилометрово изпитание на силата и бойните способности на участниците ни. Ездачите не бива да прелитат през въздушната маркировка, отбелязваща състезателния маршрут, защото наказанието е дисквалификация. А това е трудно, когато двайсет и четиримата други участници се опитват да те забавят и елиминират със стихийната си магия. Обратното броене започва. Пет, четири, три, две...

Старт!

Двайсет и пет еднорога, двойно по-едри от коне, препуснаха напред, когато бариерата се вдигна над роговете им. Ездачите блъскаха бронираните си крака в тези на опонентите от двете им страни, шпорейки еднорозите, за да поведат в състезанието от самото начало, залегнали върху седлата си за по-добра динамика. Настъпи и любимата част на Скандар. Еднорозите започнаха да разперват внушителните си пернати криле и да отлитат, оставяйки пясъчната арена надалеч под себе си. Микрофоните уловиха въодушевените възгласи на ездачите през шлемовете им. Уловиха и нещо друго – звук, от който Скандар още изтръпваше, макар и да го чуваше всяка година от раждането си насам. Дълбокият рев на еднорозите – по-страховит от лъвския, по-древен и първичен от всеки звук, който бе чувал на Континента. Звук, от който ти идеше да избягаш.

Еднорозите се бутаха един друг във въздуха, за да излязат по-напред, огласявайки небето с металическото дрънчене и стържене на броните си. Върховете на роговете им проблясваха под слънцето, докато се опитваха да наръгат с тях съперниците си. Измежду смъртоносните им зъби извираше пяна, а широко отворените им ноздри червенееха. Стихийната им магия вече озаряваше небето: огнени топки, прашни вихрушки, светкавици, водни стени. Небесните битки се вихреха на фона на пухкави бели облаци. Десните длани на ездачите сияеха от стихийна мощ, докато съперниците се бореха ожесточено за предните позиции в състезанието.

Гледката не беше красива. Еднорозите се ритаха един друг, отхапваха цели парчета месо от хълбоците на опонентите си, ръгаха се с роговете си. Едва три минути след началото камерата улови как еднорог и ездачката му – с плам-

нала коса и безжизнено отпусната ръка – политат шеметно към земята и се разбиват с трясък, обгърнати от пушилката на горящите криле на еднорога и русите коси на ездачката.

Коментаторът простена.

– Хилъри Уинтърс и Остролиста лилия *отпадат* от тазгодишната купа „Хаос“. Доколкото виждам, има счупена ръка, лоши изгаряния и ранено крило.

Камерата се върна към водещата група. Федерико Джонс и Кървав залез воюваха в небето с Аспен Макграт и Новоскреж. Аспен беше направила леден лък с водната си магия и пускаше стрела след стрела по бронирания гръб на Федерико, за да го забави. Той разтапяше стрелите ѝ с огнен щит, но Аспен беше много точна и Новоскреж настигаше другия еднорог. Федерико обаче не се отказваше. Когато Аспен го доближи с Новоскреж, в небето над главата ѝ избухнаха пламъци.

– Огнена атака от Федерико – обясни впечатлен, коментаторът. – Доста дръзко при такава височина и скорост. Но... Охо! Погледнете!

Ледени кристалчета оплитаха мрежа около Новоскреж и Аспен, докато не ги обгърнаха в замръзнал пашкул, толкова плътен, че огънят не ги достигаше. Федерико изкрещя ядосано и двамата с Кървав залез изостанаха от надпреварата, вложили цялата си енергия в боя. Аспен излетя от ледената черупка и взе преднина.

– Вече води Том Назари на Сълзите на дявола, следван от Ема Темпълтън на Планински страх. Трета е Алоди Бърч на Тръстиков принц, а след невероятната си комбинация от въздушна и водна магия Аспен се нарежда на четвърто място с Новоскреж... Но май Аспен се кани да предприеме нов ход – извиси глас коментаторът. – Набира скорост.

Червената коса на Аспен се развяваше зад нея, докато

Новоскреж ускоряваше така стремглаво, че крилете му се размиваха пред погледа на Скандар. Прелетя светкавично покрай Тръстиков принц и направи внезапен вираж, пропускайки една светкавица на сантиметри от ездачката си. После гигантските му сиви криле се понесоха покрай фаворита на Кена, Планински страх, а след него и покрай черния еднорог на Том Назари, Сълзите на дявола. И Аспен зае челната позиция.

– Да! – удари победоносно въздуха Скандар.

Съвсем не в негов стил, но този подвиг беше невероятен – направо невъобразим.

– За пръв път виждам подобно нещо – изкрещя коментаторът. – Вижте каква преднина набра!

Кена ахна, приковала очи в еднорозите, приближаващи финала.

– Не мога да повярвам!

– Ще спечели със сто метра преднина – изкрещя друг коментатор.

Скандар гледаше със зейнала уста как копитата на Новоскреж докосват пясъка на хиподрума. Аспен го пришпори напред със зверска решимост и минаха под финалната арка.

Скандар скочи от дивана и завика разпалено:

– Спечелиха! Спечелиха! Видя ли, Кена, казах ти! Познах, познах!

Кена се смееше с искрящи очи, а това правеше победата още по-сладка.

– Добре, Скар. Бяха страхотни, признавам. Онези ледени кристали... какъв ход! Никога не съм виждала...

– Почакайте. – Баща им стоеше до телевизора. – Нещо не е наред.

Скандар застана от едната му страна, а Кена – от друга-

та. Публиката крещеше, но вече не от вълнение, а от страх. Еднорозите спряха да минават през арката, за да завършат състезанието. Коментаторите мълчаха, а предаването застина в един кадър, сякаш операторите бяха изоставили постовете си.

Един еднорог кацна в центъра на арената. Не приличаше на другите – нито на Кървав залез, нито на Новоскреж, нито на Планински страх – чиято победна обиколка бе прекъснал. Крилете му бяха почти без пера – като на прилеп – изглеждаше изпосталял, същински скелет. Очите му представляваха червени призрачни цепки. По челюстите му имаше засъхнала кръв и бе оголил зъби срещу състезателите, сякаш ги предизвикваше да го нападнат.

Чак като забеляза прозрачния му рог, Скандар осъзна нещо.

– Това е див еднорог – пророни. – Като в онзи стар видеоматериал, който от Острова показали на Континента преди много години. Същият, който убедил тукашните, че еднорозите наистина съществуват. Някой заснел как нападнат онова село...

– Нещо не е наред – повтори баща им.

– Не може да е див еднорог – прошепна Кена. – Има си ездач.

Скандар не беше забелязал човека – поне на човек приличаше – върху гърба му. Ездачът беше загърнат с черен плащ, чийто съдран долен край се развяваше на лекия вентрец. Широка бяла ивица боя покриваше лицето му от основата на гърлото чак до върха на главата му, навлизайки в късата му тъмна коса.

Еднорогът се надигна на задни крака и размаха копита във въздуха, бълвайки гъст черен пушек. Страховитият му ездач нададе триумфален рев, съществуващото изцвили и

пушилката плъзна из хиподрума. Еднорогът закрочи към състезателите и около копитата му затанцуваха искри. От дланта на ездача заструи бяла светлина, която заслепи камерите. В мига, преди картината да потъне напълно в черен дим, ездачът се обърна към тях и съвсем бавно посочи с кокалест пръст право към обектива на едната.

После остана само звук. Експлозии на стихийна магия, цвилене на еднорози. Письци на публиката и панически тропот на крака, докато островитяните се мъчеха да избягат от местата си, търчейки покрай камерите с преливащи ужасени гласове. Скандар успя да различи една дума, която повтаряха отново и отново.

Тъкача.

За пръв път чуваше това име, но колкото повече го шепнеха и крещяха, толкова повече то го плашеше.

Обърна се към баща си, който продължаваше да сезира недоумяващо в завихрената черна пушилка на екрана. Кена изпревари Скандар с въпрос.

– Татко – попита тихо, – кой е Тъкача?

– Шшш – махна с ръка той. – Случва се нещо.

Пушекът започна да се разсейва и картината се проясни. Една фигура стоеше на колене в пясъка и дереше гърло в суматохата. Още носеше бронята си, на чийто гръб със синьо бе изписано *Макграт*, и останалите ездачи се бяха наредили около нея.

– Моля ви – отекваха риданията ѝ из арената. – Моля ви, върнете го!

Федерико Джоунс, забравил яростта от надпреварата, я изправи на крака, но Аспен продължаваше да вие неутешимо.

– Тъкача го взе. Няма го. Спечелихме и Тъкача...

Аспен се задави с последната си дума, докато по прашно-

то ѝ лице се стичаха сълзи.

Строг глас изпращя като камшик.

– Спрете камерите! Веднага! На Континента не бива да виждат. Спрете ги веднага!

Еднорозите зацвилиха и зареваха оглушително. Ездачите им скочиха върху седлата си, мъчейки се да ги успокоят, докато животните се надигаха на задни крака и устите им се пенеха като на чудовища.

Един-единствен от ездачите остана на пясъка – победителката-водовержец Аспен Макграт. Еднорога ѝ Новоскреж го нямаше.

– Кой е Тъкача? – настоя Кена.

Но никой не ѝ отговори.